

[Aksel Larsen.]

den Maksimalpriserne saa højt som muligt over de højeste hidtidige Priser paa det frie Marked, med det Resultat, at Maksimalpriserne forvandlede til Minimalpriser, at Maksimalprisernes Indførelse bevirkede en Prisstigning over hele Linien. Jeg siger, det kunde være efterlignelsesværdigt, men Danmark kan jo ikke fastsætte Maksimalpriser herhjemme eller foretage Begrænsning af Prisstigning — ja, undskyld, det er naturligvis en ren Hypotese, at noget saadant kunde forekomme herhjemme, men vi har ogsaa Lov til at opstille Hypoteser —, altsaa Danmark vilde ikke kunne gøre noget saadant paa noget andet Lands Bekostning og sige: I skal betale Omkostningerne derved. Det reelle er, at man ved dette Tilskud til Landbrugseksporten giver et Tilskud til at holde Priserne nede i England og altsaa giver et Tilskud til Hjælp til Englands Krigsførelse.

Man har endnu et Par Begrundelser. Man siger, at Sterling er faldet og Kronen har ikke fulgt Sterling nedad. Nu har den jo for det første fulgt Sterling ned et ganske godt Stykke, og jeg har hidtil talt for døve Øren, naar jeg har sagt, at naar Staten ved vilkaarlige Handlinger skar Kronen ned i Forhold til de bestemmende Valutaer i denne Verden og derved foraarsagede Prisstigninger herhjemme, havde den Pligt til, hvis den ikke vilde forhindre disse Prisstigninger, at give Erstatning til dem, Prisstigningerne ramte. Men hvis man vil stille sig paa det Standpunkt, at Staten har Pligt til at give Erstatning til Landbrugerne, fordi Kronen ikke har fulgt Sterling helt i Bund, saa burde Staten i Grunden ogsaa være forpligtet til at give Erstatning f. Eks. til de handlende for det, de taber ved Omsætningsskattens Indførelse.

Det lader til at være noget, som Staten vilkaarligt kan gøre, dette at lade Kronen stige, falde eller blive liggende paa et bestemt Niveau. Paa samme Maade kan Staten altsaa vilkaarligt indføre en Omsætningsskat, der begrænser et eller flere Erhvervs Indtjeningsevne, og saa synes jeg, at hvis man vil handle efter samme Regler i begge Tilfælde, maa man lige saa vel give Erstatning til de handlende for Tabet ved Omsætningsskattens Indførelse, som man maa give det til Landbrugere paa Grund af, at Sterling er faldet og Kronen ikke er fulgt med.

Paa samme Maade kan jeg igen minde om alle dem, der er blevet arbejdsløse. Hvorfor skal de ikke have Erstatning?

Hvorfor vil man ikke give Erstatning til de mange Tusinder, der nu bliver arbejdsløse som Følge af Omsætningsafgiftens Indførelse? De burde være lige saa berettigede til Erstatning som de Landbrugere, man siger har Ret dertil, fordi Kronen ikke længere følger Sterling.

Endelig kommer man med et sidste Argument — og det skal vel være det tungest vejende. Man siger: Landbrugserhvervet er i Fare, og vi maa gennemføre disse Tilskudsordninger, hvis Landbrugserhvervet overhovedet skal opretholdes. Hertil vil jeg sige, at for det første er det brødløs Beskæftigelse i Længden at forsøge paa at opretholde et Erhverv ved en Tilskudsordning. Det kan ikke lade sig gøre, og jo længere man fortsætter med det, jo farligere bliver det. Jeg er ganske vist ikke af den Mening, at der ikke findes Basis for et dansk Landbrugserhverv. Jeg er derimod af den Mening, at der ikke findes Basis for et dansk Landbrugserhverv, saadan som det er blevet drevet, indtil Krisen satte ind, og saadan som det fortsat bliver drevet. Jeg har i mange Aar gjort mig til Talsmand for en nødvendig Omlægning af Landbrugserhvervet. Jeg har den Opfattelse, at det er det, der skal til; men netop derfor synes jeg, det er taabeligt, at man i Stedet for at forsøge paa paa dette Omraade at foretage det, som jeg ikke har noget imod, om en Venstremand vil kalde Tilpasning, forsøger at konservere Landbrugets nuværende Organisation og Driftsmetoder gennem det ene Sæt Tilskudsordninger efter det andet, gennemført fra Aar til Aar og forlænget i det uendelige.

Dernæst er det urigtigt, hvis man prædiker den Opfattelse, at Landbrugserhvervet som saadant økonomisk er helt nede paa Bunden. Man kan ikke skille et Erhverv fra dets Udøveres Forhold. Nu er Sagen for det første den, at der er meget stor Forskel paa Landbrug: der er Forskel paa Husmandsbruget, Gaardmandsbruget og Herregaardsbruget. Medens det er ganske klart, at det lille Landbrug i mange Aar har kæmpet med endogsaa meget store Vanskeligheder, saa er det ogsaa en Kendsgerning — selv om det store Landbrugs Fortalere her i Tinget naturligvis helst hævder det modsatte —, at det store Landbrug ikke alene har klaret sig ganske godt, men at det i en Arrække, til Dels som Følge af de skæve Landbrugsordninger, har været en endogsaa meget god Forretning at drive en stor Gaard. Derfor er det urigtigt at skære Landbrugserhvervet og